

FORUM

ČESKOSLOVENSKO

1999

TSJEKKISK-NORSK FORUM

č. 34, srpen 1999

nr.34, august 1999

Léto je za námi

a začíná období se setkáními nejrůznějšího druhu, viz předběžný program spolkových akcí uvedený v tomto vydání. Jistě ne všechny budou mít stejnou odezvu, ale zdá se, že možnost výběru je větší než obvykle. Zásahu na tom nemá jen řídicí výbor spolku - řada konstruktivních návrhů, jakož i praktická pomoc při organizování přichází v poslední době z velvyslanectví!

Zbývající obsah tohoto čísla mluví sám za sebe - zatímco na uveřejnění některých příspěvků museli autoři čekat déle než obvykle, události nedávné doby rozhodně neinspirovaly k dodržení obvyklého termínu vydání věstníku.

Doufejme, že přicházející období bude ke spolkové činnosti příznivější!

Za výbor spolku

Karel Babčický

Kruh českých studií ve spolupráci s Českým, Maďarským a Polským velvyslanectvím spolu s Norským ústavem mezinárodních věcí pořádají dne 15.října jednodenní konferenci s názvem

*Od sametové revoluce k evropské integraci
- střeoevropský vývoj a vyhlídka*

Námětem je zhodnocení vývoje ve střední Evropě za uplynulých deset let. Z České republiky se účastní profesor Pick, jeden z předních evropských politologů a mezinárodně politických analytiků.

Bližší dotazy ohledně programu a případné účasti vám rád zodpoví Karsten Korbøl na telefonu 22 08 04 04 nebo 92 84 05 77.

POZOR – NEPŘEHLÉDNĚTE!

Z organizačních důvodů jsme opět nuceni změnit naši poštovní adresu. Nová adresa, platná od 1.září, je

**Tsjekkisk-norsk forum
Postboks 48
3421 Lierskogen**

**OBS! Dette er foreningens nye adresse
f.o.m. 1.september !**

Mistři a fanoušci

Ne každému se poštěstí vidět hokejové mistrovství světa, když zrovna vyhraje jeho tým. Nám se to povedlo a bylo to skvělé. Na většině zápasů jsme byli my, čeští fanoušci v menšině, ale slyšet i vidět nás bylo. S přibývajícými zápasy a vítězstvími našeho týmu nabývalo fandění podoby extatického třestění a hokejový stadion se stal chrámem sportu. K tomu se přiřadily rituály, válečné pomalování (vlajky v obličejí), oblékání dresů, smlouvání s dealery o cenu lístku, hecování fanoušků soupeře, vlajky v rukou, nástroje na hluk všeho druhu a hlavně pokřik „hoši do toho, Jedeme hoši jedeme, Dáme góla dáme, Ještě jeden,...“ - to tedy byly atributy českého fanouška, člověka ovládnutého hokejem.

Základní skupinou náš tým prošel bez zakolísání, jen zápas s USA nebyl „tréninkový.“ Pak ale nastaly nervy s prohrou s naším tradičním soupeřem Ruskem. Slovensko jsme sice porazili, ale v posledním zápase jsme nutně museli vyhrát nad Švédý a Slovensko muselo sebrat Rusům alespoň bod. Hokejový bůh stál při nás a my postoupili do semifinále. Tam jsme po středeční prohře ve druhém čtvrtěčném infarktovém zápase porazili Kanadu a vyhráli trestná střelení. Když jsme se vraceli z Lillehammeru, bylo devět hodin večer, květen, světlo, sněžilo, úděsná kombinace možná jen v Norsku, ale v autě bylo léto na riviéře.

A pak přišlo slavné finále, kde po sobotním zápase už jsme všichni věřili, že vyhraje. Do pozdního večera jsme na chatě nad Lillehammerem uprostřed sněhových plání probírali momenty ze sobotního zápasu a možnosti dne příštího. Jak to dopadlo všichni víme. Hlaváčova

„rychlá smrt“ v prodloužení pohřbila finské naděje a všechny ty roztodivné bubny, valchy, činely a lidská srdce vydala ze sebe pokřik vítězství. Stalo se tak 16. května 1999. Pak už ani nevadilo, že naše vlajka visela na stadionu obráceně, že nás předseda IHF při předávání trofeje označil jako Československo (bez skvěle hrajících Slováků proti Rusům bychom vypadli) a ani norský nezájem o Mistrovství (finále se v žebříčku týdenní sledovanosti umístilo na 16. místě). Ale ani u nás nakonec nevěděl místopředseda vlády Rychetský, že se nějaké hokejové mistrovství hraje a že si v něm český tým tak dobře vede. V letadle na zpáteční cestě se novináři ptali Ivana Hlinky, co říká na reakci našich politiků na vítězství a citovali výrok Rychetského. Ivan Hlinka trefně odpověděl, že ho vůbec nezajímá, co si politici myslí a už vůbec ne, co si myslí nějaký pan Rychetský, kterého on vůbec nezná.

Trochu pak ještě rozčilovaly hloupé diskuse v tisku o tom, že hokejisté přijeli opilí a tak je viděli televizní diváci. Je ale možné zůstat střízlivý, když se člověk stane mistrem světa?

To jsou jen ale drobné flíčky na té fantastické události. Jinak všude v Čechách zavládlo známé hokejové šílenství, dokonce i v Norsku se někde slavilo v noci před 17. květnem. Díky těmhle klukům zase stouply akcie Česka na světové burze mnohem víc než po akcích jiných týmů, i těch ze Strakovy akademie. Díky těmhle klukům se člověku připomíná pocit sounáležitosti k národu, který tak skvěle hraje hokej. Díky nim přišlo do Norska léto do našich srdcí o něco dříve.

Pavel Jirásek

PS:

Vítěze zahřál po zápase i párek lahví akvavitu od krajanského spolku.

Jak to dopadlo s naší anketou

Přišlo celkem 12 odpovědí, což představuje názor asi 8 % členů spolku. Zájem o účast na pouti projevilo 8 členů, 7 z nich bylo ochotno různými způsoby pomáhat, za což děkujeme.

O Rally Knedlík naproti tomu projevili zájem jen 3 z vás, a to se rovná počtu přihlášených na tuto akci v průběhu posledních dvou roků. Rally Knedlík tedy prozatím ze spolkového programu škrtnáme. Pokud máte silné nutkání přesvědčit nás o nesprávnosti tohoto rozhodnutí (a sami se chopit organizace), zavolejte 22 44 64 28.

Druhou spolkovou akcí, která se setkala s minimálním (tentokrát nulovým) zájmem, je kurs tance.

Naproti tomu o účast na plese projevili zájem 4 respondenti, což jeho organizaci činí aktuální.

Oblíbenost Mikulášské se nezmenšuje, jak potvrdilo 9 odpovědí, v nichž zazářilo 7 nabídek pomoci.

Co se týče čtvrtěčních setkání na velvyslanectví, potřebovali jsme zjistit, jestli je vhodnější začínat v 18 či v 19 hodin a bylo-li by lepší přesunout setkání na úterý. Odpověděli 4 lidé, z nichž dvěma vyhovuje spíše 18.00 a dvěma spíše úterý, a z toho se dá těžko nějaký závěr vyvodit.

Zájem o výuku češtiny roste, což je potěšující. 4 rodiče potvrdili zájem o kurs o děti, o dalších čtyřech aktuálních záčcích vím osobně. Vzhledem k tomu, že mezi námi jsou nejméně tři učitelky češtiny, můžeme se pokusit kurs(-y) zorganizovat. Z dospělých potvrdila svůj opakovaný zájem o kurs češtiny pouze jedna věrná duše, které toužíme pomoci, ale nevíme přesně jak.

Těší nás, že jste nás v odpovědích pochválili za některé akce i za uveřejnění ankety.

Netěší nás, že jsme udělali pěknou botu a opomněli vás požádat o uvedení jména a čísla telefonu. Omlouváme se a prosíme, abyste se ozvali, pokud se nedočkáte odezvy svých přání a nabídek.

Libuše Jevnakerová

Změna na velvyslanectví

Jak již někteří z vás zaznamenali, došlo na českém velvyslanectví ke střídání konzulek: Jitka Jirásková se po ukončení svého turnusu s Norskem rozloučila a jako nová konzulka nastoupila Barbora Stejskalová.

Paní Stejskalová není v Norsku zcela neznámá, naopak, řada z nás měla možnost se s ní sezná-

mit již dříve. Když před třiceti lety začala studovat norštinu na Filosofické fakultě University Karlovy v Praze,

považovalo tehdy její okolí toto rozhodnutí za poněkud nepraktické. Snad i romantické (tatínek přečetl mnoho o Nansenovi a Amundsenovi, Topičovu edici Bílé knihy!), ale určitě bez budoucnosti.

Přestože se dlouho živila převážně vyučováním angličtiny, nelitovala, jak sama uvádí. Norština a Norsko, jí «zalezly pod kůži» a staly se součástí jejího života. Říká, že se díky norštině setkala s mnoha zajímavými lidmi a poznala jinak zřejmě nepoznaná prostředí, zvláště když v listopadu 1989 začala tlumočit. Při svých mnoha cestách do Norska za posledních 10 let se také setkala s mnohými z nás (poprvé již v roce 1988, když zde konečně mohla strávit několik měsíců).

Nejen to – i když nežila v Norsku, stala se členkou našeho krajanského sdružení a pamětníci si možná vybaví, že jsme proto změnili naše stanovy (původní znění nepočítalo se zahraničními členy)! Jistě si někteří z vás také všimli, že je spoluautorkou Norsko-českého slovníku, který byl mimo jiné distribuován ve spolkové režii.

Vítáme Barboru mezi námi a přejeme jí mnoho úspěchů a zároveň děkujeme paní Jiráskové za spolupráci!

Program podzimních akcí spolku

23.září, v 18⁰⁰ na Českém velvyslanectví:
Internet a čeština na PC

Předvedení možností Internetu, zvláště s ohledem na aktuální informace z České republiky. Základní informace o používání češtiny při psaní PC dokumentů.

10.října, 13⁰⁰ v Hadeland Glassverk, Jevnaker: **Společný výlet**

V místních sklárnách pracuje skupina našich krajanů. S jejich přispěním se pokoušíme zorganizovat exkursi ve sklárně. Lokalita nabízí i další možnosti k výletu pro děti i dospělé. Bližší informace bude zaslána zvlášť.

28. října, 13⁰⁰: **Setkání pensistů**

Tradiční setkání pensistů, tentokrát v souvislosti se státním svátkem ČR. Místo prozatím neurčeno, navržen Bogstad gård nebo Munchovo museum. Bližší informace budou v pozvánce, která přijde zvlášť.

23.listopadu, v 18⁰⁰ na Českém velvyslanectví: **Důchodové nároky**

Základní informace o sociálním a důchodovém zabezpečení poskytovaném v Norsku. Marie Gultová nás seznámí s možnostmi a upozorní na důležité momenty, mimo jiné také v souvislosti s pobytem mimo Norsko.

4.prosince: **Mikulášská nadílka**

Tentokrát se opět sejdem v Korsvoll skole, která byla po požáru znovu vybudována. Pozvánka přijde zvlášť, rezervujte si datum.

31. prosince: **Přivítání roku 2000 v residenci Českého velvyslanectví**

Pro ty z nás, kteří dosud nemají pro vstup do příštího tisíciletí zajištěný program, nabízí České velvyslanectví možnost společné oslavy. Vzhledem k omezeným prostorám je nutné znát počet účastníků předem. Zájemci se mohou přihlásit na adrese spolku:

Tsjekkisk-norsk forum
Postboks 48
3421 Lierskogen

P.S.

I když srazy na velvyslanectví jsou věnovány určitým tématům, najde se i tak dost příležitosti pro neformální debatu!

Ještě jedna vzpomínka na imigraci do Norska

Vzpomínky na příchod do Norska nejsou pro mne vzpomínky každodenní, při příležitosti jubilea si dovoluji sepsat jednu z mnoha vzpomínek z této doby. Je tomu letos 30 let od mého příjezdu do Osla. Byla jsem studentka v polovině studií psychologie, která formálně přijela jen na prázdninový pobyt do Norska na pozvání jedné studentské organizace. Za tímto legálním důvodem se ale skrývalo rozhodnutí uprchnout z vlasti. Já jsem opustila republiku až v poslední chvíli v červenci 69, ironické je to, že to bylo stejného dne kdy američtí astronauti vstoupili na měsíc. Hranice byly pak uzavřeny koncem léta definitivně. Pro mne byl rok po invazi Varšavského paktu do republiky dobou, kterou jsem potřebovala na rozjímání a rezonování zda zůstat nebo se vystěhovat. Konsekvence tohoto rozhodnutí byly obrovské a i když jsem si tehdy myslela, že mi to bylo jasné, můj vek nemohl přehlédnout následky mé eventuelní volby emigrace. Byla to volba mezi dvěma zcela rozlišnými životy. Při procesu mého rozhodování jsem více přemýšlela o tom co musím opustit na mnoho let, možná navždy, než o tom co mne čeká v té nové zemi. Politická situace v Československu se toho roku zhoršila na tolik, že mi bylo stále jasnější že nechci žít ten život který mi nabízí republika, jež ztratila naděje šedesátých let.

Bylo mi 21 let a od prvního dne mého uprchlického statusu jsem pracovala. Doba v 69 byla zcela jiná než v 68 a zájem o československé uprchlíky byl vystřídán novou uprchlickou vlnou z Asie. To co bylo pro mne nejdůležitější, bylo získání možnosti pokračovat a ukončit má studia. Toto bylo zcela závislé jak na znalosti norštiny tak na možnosti získání studijní půjčky. Po roce tvrdé práce jako "vaskehjelp" dopoledne a kurzy norštiny odpoledne na universitě jsem doufala že budu mít možnost pokračovat má studia. Byl to rok plný nových poznání, ale byl to rok nesnadný, ekonomicky téměř neúnosný. Marně jsem

se jednou pokusila žádat o menší peněžní sumu u Norsk-Tsjekoslovakisk hjelpeforening, bylo mi sděleno, že žádné peníze už nebyly. Tak si někdy říkám, že má situace v Norsku v 69 se podobala povídkám o vystěhovalcích do Ameriky.

Po roce jsem si zadala o možnost pokračovat má studia a vše se zdálo být v pořádku. Zkouška z norštiny byla hotová a já jsem měla pravidelný kontakt s "Kontoret for Utenladske studenter". Jednoho dne jsem byla přivolaná a bylo mi sděleno že nemohu pokračovat má studia psychologie. Já si to sdělení pamatuji doslova ještě dnes: "du vil studere psykologi, men vi trenger ikke psykologer i Norge, dessuten vil du aldri klare å snakke så godt norsk at du kunne behandle norske pasienter. Hvorfor kan du ikke bli tannlege, det trenger vi her, eller kan du studere matematik"..... Byla jsem v šoku a slzy mi tekly, když za mnou přišla ven z této kanceláře jedna příjemná mladá žena se kterou jsem několikrát dříve mluvila. Ona se mi svěřila, že je také šokovaná a že ona mi může pomoci. Dala mi jméno jednoho z psychologů na fakultě kterému telefonovala a on mi pomohl napsat žádost o studijní půjčku a o studia na fakultě. Studia jsem úspěšně dokončila v roce 74.

Tak konec byl dobrý ale žádná "såpeopera" to nebyla. Mnoho let jsem vůbec nechtěla o této epizodě ani přemýšlet. Myslím že jsem nebyla jediná která dostala zamítnutí na základě zcela osobního a privátního názoru byrokratů.

Jsem pořád přesvedčená o tom, že mé rozhodnutí emigrovat bylo pro mne jedinou a správnou volbou. Emigrace je velmi komplexní volba která mi dala jedinečnou možnost nového poznání ale zdarma to nebylo. Zůstat doma melo samozřejmě také svoji cenu. V dnešní době kdy hranice jsou otevřené a lidé se stěhují tam a zpátky je to téměř neuvěřitelné, že naše životy byly tak osudově ovlivněny politickou hrou velmocí.

Eva Wold

Uprostřed léta nám krátce po sobě přišla dvě smutná oznámení: pan Havelka z Oslo a pan Svoboda z Drammen už nejsou mezi námi. Pro ty z vás kdo neměli možnost se s nimi rozloučit je připomínáme.

Minneord¹

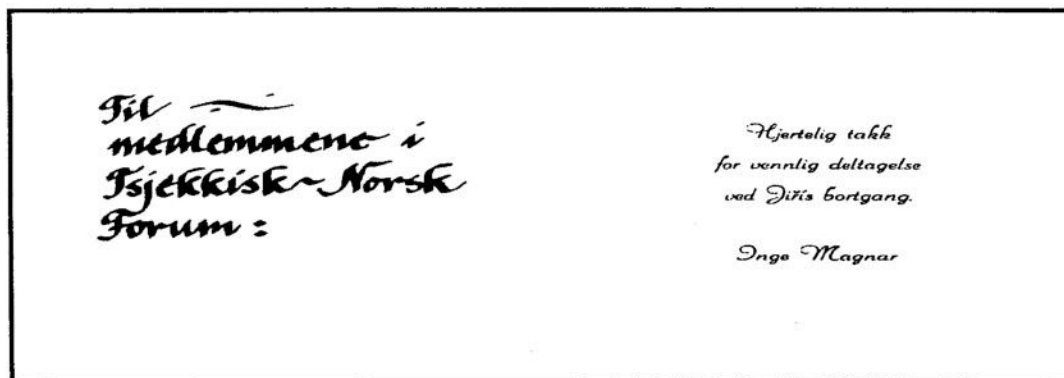

”Måten denne sommeren er på synes jeg er noe uheldig” – slik begynner en av de kjente tsjekkiske romaner, som taler om livets lunefulle gleder. Denne setningen uttrykker også grunnen til at vi er samlet her i dag. I pan Havelkas liv preget av skjønnhet og harmoni er det kommet en ulykke fulgt av flere ubehagelige opplevelser og kort tid etter også altfor tidlig død. Selv om hans vennekrets var klar over hans helsetilstand, ble denne raske avslutningen en meget stor overraskelse for oss.

Pan Havelka var for hele det tsjekkiske samfunnet i Norge en betydningsfull skikkelse, snarene en institusjon, som vi ikke klarer å erstatte. Jeg snakker her bare om den tiden jeg kjente ham. Likevel tror jeg at alle vil være enig i at hver gang vi traff pan Havelka, ble vi minnet om den bedre siden av samfunnet vi en gang har forlatt. Hans kunnskaper og oppfinnsomhet som han viste i sitt fag er blitt en kilde til glede og inspirasjon for mange av oss. Hans spesialiteter er blitt et begrep og vi kommer til å savne dem.

Samtidig må vi ikke glemme at hans kulinarisk produksjon var langt i fra det eneste han bidro med i vårt fellesskap. Jeg tenker på den tiden, det har blitt nesten ti år, da omveltningen i Tsjekkoslovakia blåste liv i vår tsjekkisk foreningen. Det var bare naturlig for pan Havelka å invitere oss tsjekkere til sin arbeidsplass. Ikke bare at han stilte lokaler til disposisjon, han klarte også å skape en hyggelig og hjemlig atmosfære. Vi må heller ikke glemme å minne om at han også arbeidet i foreningens styre. Det svarte nemlig til hans holdning – han klarte aldri å si nei når noen ba ham om hjelp. Hånd på hjerte – vi må innrømme, at dette ikke alltid er vårt opplagte egenskap!

Det er derfor jeg ville ønske meg at ikke siste ukens begivenheter, men dette bilde av pan Havelka ville forbli som minne.

¹ Denne talen var gitt på vegne av foreningen i minnestunden etter begravelsen. En forklaring for norske lesere: det tsjekkiske ”pan” gir uttrykk for respekt, særlig i forhold til eldre generasjon.

Osobní vzpomínka na Vladimíra Svobodu

Ládík – tak byl nazýván svými nejbližšími přáteli – byl muž první republiky. Ta formovala jeho charakter a jeho životní a politické názory. Obdivoval Masaryka a byl nadšeným stoupencem Tyršovy sokolské myšlenky. Odešel do exilu z důvodů čistě principiálních a idealistických.

Nebyl žádný intelektuál a zaplat' Pán Bůh za to - nikdo totiž nenadělal v moderních dějinách tolik svinstva jako tzv. levicový intelektuál. On byl mnohem víc. Byl to člověk dobrého srdce, čestný a spravedlivý. Nenáviděl komunismus, ale mnohé z nás překvapila i jeho naprostá negace socialismu. Je možné, že ne všechny jeho názory a postoje byly dobře promyšleny a fundovány, ale on je hájil vášnivě a nikdy s nimi nešel na akord. Na začátku padesátých let opustil velmi dobře placené místo jedině – říkám *jedině* – proto, že byl na něho činěn nátlak, aby se stal členem odborové organizace. „To jsem moh' zůstat doma“, zněla jeho lakonická odpověď.

Byli jsme dobrými přáteli. Znali jsme se padesát let a padesát let jsme se hádali. Napadal jsem ho někdy dost nevybíravým způsobem, on jenom resignovaně pokrčil rameny a suše konstatoval: „Josef je hulvát“. Někdy ale taky skočil do auta a rozlobeně odjel. Odjel, aby se příští středu znovu objevil v soukromé kavárně nezapomenutelného Járy Čecha jako by se nic nestalo. Po pravdě řečeno, hádali jsme se spíš ze sportu, z plezíru, ze srandy, někdy ovšem – i když to bylo zřídka – ve smrtelné vážnosti. Že to nikdy neohrozilo naše přátelství, tak jedině díky jedné nádherné vlastnosti slovního duelanta Vládi Svobody. On se nikdy neurazil. A vůbec nebyl prototypem malého úzkoprsého čecháčka, naopak měl mnoho velkých vlastností,

kteří bývají tak vzácné v exulantském prostředí. Uměl se upřímně radovat z úspěchů druhých a nikdy nikomu nic nezáviděl. Rád pomáhal svým českým přátelům a ještě raději svým českým přítelkyním. Bezpochyby jeden z nejoblíbenějších krajanů v Norsku. Jeho vitalita a agilnost byla legendární.

Nejšťastnější byl ve své vlastním podniku, v němž byl jediným zaměstnancem a kde opravoval fotoaparáty a různé optické přístroje. Osobní nezávislost a samostatnost si cenil nadevše. Měl zlaté ruce českého řemeslníka a byl důstojným představitelem staré tradice, dnes bohužel rychle odumírající. Vnitřní uspokojení z dokonale odvedené práce bylo pro něho mnohem důležitější než eventuelní rozjímání kolik to vlastně vyneslo.

Ládíku, mám jenom jednu výčitku vůči Tobě a ta bohužel bude věčně aktuální: proč jsi to osudné ráno nezajel na pankejt a nedal sis hodinového šlofíka? Já vím, já vím, je to jen bezmocná 'etterpåkloskap'.

Tak mně nezbyvá nic jiného než sklonit hlavu, aby svět neviděl slzy padající na památku velkého českého patriota, dobrého člověka a nezapomenutelného přítele.

Josef Pivokoňský

Jazykové záludnosti

Když v zimě Karel Babčický publikoval první úvahu nad jazykovými záludnostmi, říkala jsem si: "Tohle je tedy výborný nápad! O tom musím také napsat! Ode dneška si začínám zapisovat těžko přeložitelné výrazy."

Půl roku uplynulo, zazvonil telefon a Karel se mě nevinně zeptal: "Prosím tě, máš ten článek o nepřeložitelných výrazech?"

Propadla jsem panice. Ta jedna stránka poznámek jako by se do země propadla a hlava byla najednou jako vymetená. Pojednou jsem si uvědomila, že jsem si vzala příliš tučné sousto, že je to zkrátka příliš silné kafe, příliš tlustý krajíc, že jsem si zase na sebe upletla bič.

Mohla bych pochopitelně uvést ještě asi tisíc dalších českých úsloví, které nemají doslovnou obdobu v norštině, neboť jsou to úsloví původní, nepřeložená z latinského či anglického originálu, nýbrž vyvěrající z nějaké typicky české skutečnosti. A právě úsloví často dodávají jazyku barvu a šťávu, čehož našinec hojně využívá k opepření svého projevu a šokování domorodců.

Ale nic naplat, to nejsou ty pravé nepřeložitelné výrazy. Ze skutečných jazykových záludností mě znovu a znovu napadal jen ten "utfordring", který nám tak krásně přeložila paní Kučerová jako "tvrďý oříšek".

Už jsem celé tohle povídání chtěla vzdát, když tu přišla spása - dostala jsem rýmu. Norsky: "Jeg ble forkjølet".

Ale ne! Já jsem nejenom nachlazená, já mám prostě rýmu. Teče mi z nosu (det renner fra nesa mi), za chvíli ho mám zas ucpaný (tett nese) a občas mi s prominutím i nudle uklouzne (jeg er snørette). Ale ze všeho nejvíc mám pořádnou rýmu! Tu, která když se léčí, trvá sedm dní a neléčená týden. Rýmu, kterou dobře všichni znají právě tak v Norsku jako v Česku. Jenomže Norové pro ni nemají jméno.

Nebo o nějakém víte?

Líba Jevnakerová

Pracovní léto

Zatím co většina z nás užívala zasloužené dovolené, profesor Hlinka trávil svou dobu odpočinku – jak sám uvádí proto, aby se nenudil – mimo jiné tím, že nahrál nové CD. První část tvoří dílo Leoše Janáčka Po zarostlém chodníčku. V kombinaci s Janáčkem se objeví tři části Gnossienec Erika Satie, jejichž klidná hudba kontrastně podtrhuje expresionismus Janáčkův. Vyjde během tohoto měsíce, dobře ilustrované Anne L. Willumstad ve Vest Norsk Plateselskap a budou pro členy spolku k dispozici za sníženou cenu.

Nezůstalo však jenom při tom. Profesor Hlinka vedl navíc i čtyři mistrovské kursy (veřejné nahrávání za přítomnosti tisku a rozhlasu). První z nich u příležitosti Nordheimsund Hardingtoner Festspillene, obeláný i z ČR, byl přenášen rozhlasem. Další zastávka byla Piteå Festspillene ve Švédsku, v trvání jednoho týdne, které proběhly za mezinárodní účasti a setkaly se s výrazným úspěchem. Následovaly opět týdenní Olavsfestdagene v Trondheimu a konečně Internasjonale Kammermusikk Festival ve Stavangeru.

Dále připravuje příští Klavírní maraton se svými norskými studenty a českou hudbou, který bude uveden na hudebním festivalu Pražské jaro 2000.

Zájemce upozorňujeme na dvouhodinový pořad o prof. Hlinkovi, vysílaný na P2 28. září, věnovaný mistrovským kursům a celkovému uměleckému profilu, jak ze současné doby úspěšného klavírního pedagoga, tak z dřívější kariéry klavírního virtuose (podrobný program a článek v NRK Programbladet).

Blahopřejeme a těšíme se na příští setkání!

ISSN 0803-7213

Dette er et tidsskrift for TSJEKKISK-NORSK FORUM

Ansvarlig for dette nummer var Karel Babčický.

Foreningens adresse: POSTBOKS 48, 3421 LIERSKOGEN

Medlemskontingent: hovedmedlem kr. 120,-, familiemedlem kr. 80,-

Telefon: 22 18 98 93, telefaks: 22 18 95 50,

bankgiro: 6241.06.04650